

Петруров. Аз не обичам да занимавам хората с себе си.
Да те хвалят е някак негово!

Никовс. Собствено - да! Аз не искам да кажа такова нещо
ба, ^{не ми} но за нас, за цялото семейство ще бъде, така
да се изразя, глорно! После, знаеш, тия нови поз-
намерва с министри, генерали, ^{не ми?} те си като не се поднават,
бивши, настоящи и бъдещи министри, може да те
туря в реда на повишенията, не ли? - Сертеманс!

Влиза 2-то дурова, а след ней и Зоя. ^{Доминика} ~~Зоя~~
Носи кафето. Зоя го познава. и всички седат.

Мигнаше.

Никовс. Знаеш, Сестро, какво обикаляхме си Лекс?

Дурова. (Само я поглежда)

Никовс. Аз казвам, че ти си готова да дадеш вилата
зестра. Какво ме поглежда така! Да не...

Дурова. Не, ами...

Никовс. Какво ами! Едно момиче казва: тая сина, тая
доцери - какво!

Дурова. Е, че то е пак за тях. И да я преписвам и
да не я преписвам - все ти. На ли нямаш други
наследници! Костя е мое - то е и тяхно.

Зоя нищо забавлява Петрурова.

Никовс. Мой, мой, ама като се прехвърли твоя - все
друго е. Говори да си знае кое е негово. На ти
шерк Лекс!

Петр. Аз съм согласен с ~~Зоя~~ ^{Зоя} дурова.

Никовс. (засмива) А-ха! Разбра се: съюза бил сключен,
пак аз съм сединачо...

Дурова. Между добри хора - думата е закон (став) Аз
си изпих кафето, трябва да нагледам слушам.
(излиза)